

Temat 1.

Człowiek – zmagający się z losem samotnik poszukujący swojej drogi życiowej.

W pracy odwołaj się do:

- wybranej lektury obowiązkowej
- sensu wiersza *Do samotności* Adama Mickiewicza
- wybranych kontekstów.

Adam Mickiewicz

Do samotności

Samotności! do ciebie biegę jak do wody
 Z codziennych życia upałów;
 Z jakąż rozkoszą padam w jasne, czyste chłody
 Twych niezgłęzionych kryształów.

Nurzam się i wybijam w myślach nad myślami,
 Igram z nimi jak z falami:
 Aż ostygły, znużony, złożę moje zwłoki –
 Choć na chwilę – w sen głęboki.

Tyś mój żywioł: ach, za cóż te jasnych wód szyby
 Studzą mi serce, zmysły zaciemniają mrokiem,
 I za cóż znowu muszę, na kształt ptaka-ryby,
 Wyrwać się w powietrze, słońca szukać okiem?

I bez oddechu w górze, bez ciepła na dole,
 Równie jestem wygnańcem w oboim żywiole⁷.

Adam Mickiewicz, *Do samotności*, [w:] tegoż, *Wybór poezyj*, Wrocław 1997.

Wymagania ogólne i szczegółowe

Wykaz wymagań ogólnych i szczegółowych, sprawdzanych w wypracowaniu, znajduje się na s. 22–23 *Informatora*.

Zasady oceniania

Opis zasad oceniania zadań otwartych rozszerzonej odpowiedzi (wypracowań) znajduje się na s. 29–42 *Informatora*.

⁷ W oboim żywiole – w obu żywiołach.